

Meddelelser af blandet Indhold.

Meddelelser

af og i Anledning af

Major Johan de Beverens Dagbog

fra Svenskekrigen

1659—60.

Da det bekjendte Boghandlerfirma i Amsterdam Fr. Muller for et Par Aar siden udsendte en usædvanlig righoldig antikvarisk Katalog, fandtes der deri anført, som en af de bedste Prydelser, Fortsættelsen af en Dagbog ført paa Hollandsk af en Officer under hans Ophold i Danmark som Deltager i nogle nederlandske Hjælpetroppers Felttog 1659—60. Dagbogs-Haandskriftet blev af Boghandleren tvivlende betegnet som forfattet af en Lieutenant de Beveren og lovpriestes forøvrigt i stærke Udtryk.

Saa fuldstændigt som man visseligt maa give Molbech Ret i at fremhæve Kjøbenhavns Beleiring som et af de interessanteste og mest lønnende Emner for en dansk Historiker¹⁾, saa vist er det ogsaa, at denne hans Anvisning ikke bør indskrænkes til Beleiringen alene, men omfatte hele denne for vort Fædrelands Udvikling saa skjæbnesvangre Krig. Følgelig ville Kilderne til dennes Historie have en særlig Værdi i alle Kyndiges Øine, og Ønsket om at faae det omtalte Haandskrift til Kjøbenhavn er sikkert blevet vakt

¹⁾ Nyt hist. Tidsskr. V. 274.

hos Flere end En af dem, der fik Øie paa den omtalte Notits.

Uheldigvis var imidlertid Prisen ansat efter hollandsk Maalestok, hvad der ikke alene afskrækkede de faae Fagmænd, som pleie at anvende deres sparsomme Overskud til Anskaffelsen af Bøger, men endog holdt Bestyrerne for vore offentlige Samlinger tilbage. Under slige Forhold antager den Følelse af Isolereethed, der undertiden griber den stille Videnskabs ensomme Dyrker, let et Anstrøg af Bitterhed, som ved denne Leilighed imidlertid skulde vise sig ligesaa ugrundet som uretfærdig. — En Mand, for hvem intet Offer i den videnskabelige Samlings Interesse synes for stort, Hr. Justitsraad, Bankkasserer F. S. Bang, havde nemlig skyndsomst sikret sig baade dette og andre værdifulde Stykker sammestedsfra og stillede strax med den Liberalitet, hvoraf Publikum allerede har seet saa mange Prøver, denne sin Erhvervelse til Raadighed for den historiske Forenings Bestyrelse til Offentliggjørelse, fuldstændigt eller i Uddrag.

Om en fuldstændig Udgivelse kunde der imidlertid vanskeligt blive Tale, om ikke af anden Grund saa af Hensyn til «Historisk Tidsskrifts» hele Charakter; men et Udtog af og en Henvisning til Haandskriftet blev derimod betegnet som noget særdeles ønskeligt. Det blev som Følge heraf overdraget nærværende Meddeler nærmere at gjøre sig bekendt med Aktstykket, der foreløbigt kun kunde karakteriseres som et temmelig daarligt skrevet Manuskript i Kvart, iberegnet nogle enkelte indsatte Stykker ialt 92 Blade stort, hvoraf dog et Par ubeskrevne. At denne Offentliggjørelse først nu finder Sted, er alene begrundet i Mangel paa den fornødne Plads i de to nærmest forudgaaende Hefter.

Ved nøiagtigere Undersøgelse befandtes Haandskriftet dog ikke at være noget saa aldeles Ubekjendt som hidtil antaget. I et Møde d. 28de Febr. 1857 i den historiske Forening i Utrecht havde nemlig dennes daværende Formand, Baron de Geer, gjort en Meddelelse til Selskabet om dette

samme Haandskrift hvorhos han i Trykken offentliggjorde hele Skildringen af Landgangen ved Kjerterminde og Slaget ved Nyborg¹⁾. Men hermed var det for os Danske Interessanteste saa langt fra udtømt, at en gjentagen Omtale af Bogen i dens nye Opholdssted ingenlunde var gjort overflødig.

Skjøndt Baron de Geer mener, at man ikke af Texten vil kunne udfinde Forfatterens Navn, turde det dog være fuldstændigt afgjort, at vi i ham gjenfinde en i sit Fædrelands Aarbøger ikke ganske ubekjendt Personlighed ved Navn Johan de Beveren, der efter at have beklædt flere overordnede militære Stillinger døde 1673, 47 Aar gammel, efterladende sig et talrigt Afkom og Eftermæle som en tapper Kriger²⁾. Ikke blot findes nemlig dette Navn angivet (Msc. Bl. 35) i et latinsk Epitaphium, Forfatteren indfører til Ære for en Vaabenbroder, Lieutenant Menou, der døde i Assens i Febr. 1660³⁾; men alle de Oplysninger, der leilighedsvis forekomme om hans Svogerskab med Govert Slingelandt, om en lille Søns Død, om hans Fader og Hustru, passe alle fuldstændigt paa denne Mand.

Ogsaa andetstedsfra⁴⁾ vide vi, at han — Søn af en høit anset Embedsmand i Dordrecht, der 1631 havde staaet i Spidsen for et hollandsk Gesandtskab til Christian IV⁵⁾, — som Fører af et Compagni og med Charge af Sergeant-Major deltog i Hollændernes anden Hjælpesending til Dan-

¹⁾ Kronijk van het historisch genootschap gevestigd te Utrecht, 13. jaarg. 1857 SS. 63—71. I samme Tidsskrift for 1851 S. 244—51 findes en anden (indholdsrigere) Beskrivelse af Landgangen ved Kjerterminde.

²⁾ Om hans Levnedsomstændigheder see v. d. Aa: Biographisch woordenboek der Nederlanden, II 486 f., og om hans Familieforhold findes udførlige Efterretninger i Leeuwen: Batavia illustrata (1685, Fol.) S. 869.

³⁾ Jvfr. Mumme: St. Knuds Kirke i Odense. S. 311.

⁴⁾ Secreete Resolutien under 4. Marts 1659 i Rigsarchivet i Haag.

⁵⁾ Slanges Chr. IV 735 ff., Aitzema: Saken van staet en oorlogh 4to, III, 466 ff.

mark. Men først d. 10. Novbr. 1659 (ny St.)¹⁾ begynder han denne Dagbog umiddelbart før Angrebet paa Kjerteminde og fortsætter derefter Dag for Dag, indtil han d. 13. Juni 1660 atter befinder sig i Haag.

Vi skulle ikke opholde os ved Skildringen af Landgangen ved Kjerteminde, hvor Forf. hørte til Bagtroppen under Oberst Meteren, og hvorom han ikke har noget væsentligt Nyt at meddele. Efter nogle Dages Venten, tilbragt med at indhente Efterretninger og afværge truende svenske Anfald²⁾, gaaer Marschen videre til Odense, hvor Foreningen med Ebersteins Tropper og de Allierede blev iværksat. Fra dette Øieblik af turde Udfaldet være givet, eftersom der kun kunde være ringe Udsigt for Svenskerne til herefter at holde Stand, naar det ikke iforveien var lykkedes dem at overvælde de enkelte Afdelinger. Snart føres derfor ogsaa Toget mod Nyborg, hvor Hollændernes seige Modstand i Begyndelsen af Træfningen synes at have afgjort Dagens Skjæbne³⁾. Det er derfor ogsaa til denne Begivenhed, Forf. med særlig Forkjærlighed oftere vender tilbage, saaledes (Bl. 15) hvor han giver en Beskrivelse af Fæstningen ledsaget af et raat Udkast til en Grundtegning, (Bl. 34) hvor der meddeles Styrkelister o. desl., og (Bl. 59) hvor han fortæller, at han et halvt Aar senere paa Gjennemreisen gennem Nyborg erfarede, hvorledes man der undertiden hørte Salver, Trommer og Bulder, som om et Slag netop tog sin Begyndelse. Folk der vare blevne udsendte for at efterforske Aarsagen hertil, kom tilbage uden Underretning, saa at det syntes, som om Svenskerne ikke havde fundet Ro i Graven, men maatte lege Spillet om igjen.

Det er dog ikke ublandet glædelige Erindringer, Forf. medfører fra denne Krigsdaad. Ikke at tale om Mandefaldet

¹⁾ Da Dagbogen helt igjennem benytter ny Stil, er denne hovedsageligt anvendt i dette Udtog, skjøndt den som bekjendt dengang var ti Dage forud for den paa den Tid her i Landet brugte Tidstælling.

²⁾ Jvfr. Ny kirkehist. Saml. V. 328 f.

³⁾ Jvf. Nyerups Frederik III S. 319—20 Noten.

og den hundske Behandling, der efter Slaget skal være budt de hollandske Tropper og deres Saarede, troede man ogsaa at maatte føre Klage over Mangel paa Paaskjønnelse i andre Henseender. Byttet blev snappet bort af de Allierede, og af Fangerne havde man kun Bryderier. Oberst Schönleben, 3 Sergeant-Majorer og 600 Ryttere faldt paa Hollændernes Andel (Bl. 12 v., jvf. 16 v.), af hvilke Officererne skulde løskjøre sig selv¹⁾, medens Kongen af Danmark skulde tilfredsstille Soldaterne for de Øvrige. Dette sidste var saa meget rimeligere, som man uden videre puttede Krigsfangerne ind i sine egne Regimenter²⁾, hvorfra dog mange undløb (Bl. 14 v.); men Hollændernes Krav i dette Punkt og om Erstatning for Byttet mødte uskjønsom Kulde hos Kongen (Bl. 47 v. -48) og var i de følgende Aar en stadig Plage for Diplomaterne³⁾.

¹⁾ Da Schönleben siden var kommet paa fri Fod (formodentlig ved Løskjøbning), fik Schack en drøi Irettesættelse, eftersom Kongen ikke havde givet nogen Befaling derom, og det end mindre kunde tilkomme andre end ham, »som Oberherre og som Krigen fører«, at tillade noget Saadant (Fyenske Tegn. und. 1. Febr. 1660).

²⁾ Endnu over et halvt Aarhundrede senere, 27. Mai 1713, beordres Generaladjutant Løvenørn til at foranledige og see igjennem Fingre med, at de svenske Fanger gav sig i dansk Krigstjeneste eller deserterede (Geh. Arch.). — Af svenske Fanger, der gik i dansk Tjeneste, turde den navnkundigste være Herman Swanewedel, der endte som General og Eier af N. Vosborg (de af Kløvenfeldt indhentede »Relationer om nulevende Adelige«, Fyens Stift, S. Næraa Sogn. Geh. Arch.). — En stor Mængde Sagn om svenske Soldater, der nedsatte sig her i Landet, og om denne Krigstid i det Hele findes i Vedel Simonsens Rugaard, II 2. 40—94. — Et dansk Regnskab fra Krigsaarene anfører efter Slaget ved Nyborg 317 svenske Fanger, hvoraf der efter et halvt Aars Forløb kun var 14 tilbage, der ikke vilde tage Tjeneste. Sagen er let forklarlig, naar man betænker Troppekorpsernes daværende brogede Sammensætning: Sammen med Swanewedel fangedes saaledes en dansk Adelsmand af Familien Kaas, og Carl Gustav havde selv tvunget danske Undersaatter til at tage Tjeneste hos sig (see Sjøell. Tegn. under 12. Juni 1660 og Meddelelser fra Rente-kammerarchivet I. 129. 35 131. 45 a og b, 133. 54—55).

³⁾ See bl. A. Relationer fra Otto Krag og Godske Buchwald af April 1660, og fra Charisius ^{20/30} Novbr 1663 (Geh. Arch.).

Det var ogsaa her ved Nyborg, at Forf. først gjorde grundigt Bekjendtskab med Polakkerne, Gjenstand for hans udelte Afsky. Deres Anfører Piaszensky faldt i Kampen¹⁾, men hverken dette eller almindelig Krigsbrug kunde retfærdiggjøre den umenneskelige Grusomhed, hvormed de foer frem efter Slaget. Ogsaa i den kortvarige Berørelse, Hollænderne i den følgende Tid havde med disse Tropper, er der kun Tale om den Ødelæggelse, de efterlode i deres Spor, og selv efter at de vare førte tilbage til Halvøen, hedder det sig (Bl. 14 v.), at et hundrede Stykker af dem paa deres Heste svømmede tilbage igjen over Beltet, røvende og plyndrende, hvor de kom frem. Efterretningen i sig selv faaer at staae ved sit Værd, da vi kun lægge liden Vægt paa, at den synes at bekræftes af Sagnet²⁾, men den giver et nyt Vidnesbyrd til de mange andre om, hvad man kunde tiltroe disse Hjælpetropper. «Jordens Afskum» benævnes de af en gammel Forfatter³⁾ og utvivlsomt med fuldeste Føie, siden — for kun at nævne et enkelt Exempel udaf den overvældende Mangfoldighed — Sognefolkene i Saxild feirede Befrielsen fra «det haarde Polske Aag» ved Indstiftelsen af daglige Morgen-Bønner og Psalme-Sang i Kirken⁴⁾. Og saa meget mindre Grund er der til Tvivl, som den polske Deltager, hvis Beretning er naaet til os, giver tydelige Vink i saa Henseende, hvorlidt hans Meddelelser om denne Krig end forøvrigt vække synderlig Tillid eller fortjene virkelig Tiltro⁵⁾.

Fra Nyborg gik efter nogen Tids Forløb Toget tilbage til Odense, hvor Forf. strax d. 2. Decbr. blev særdeles godt

¹⁾ Da Broderen af den Faldne 1682 paa Ansøgning erholdt Dannebrogssordenen, blev han gjort opmærksom paa, at Grunden hertil var Hensynet til hans Broders Heltedød (Björn: Riddere etc. S. 34, Nr. 45, Brev fra den danske Gesandt i Berlin Fr. Gabel af 22. Febr. 1684, Geh. Arch.).

²⁾ Vedel Simonsen: Rugaard II. 2, 74—75.

³⁾ Rhode: Haderslev Amts Beskrivelse S. 267.

⁴⁾ Marmora Danica II. 165.

⁵⁾ Skjondt Passeks «Denkwürdigkeiten» vistnok har til nærmeste Formaal at fremstille for en yngre Samtid Mønsteret af en «rask

indkvarteret hos Raadmand Peder Pedersen (Lerke), og hvorfra en Deel af Styrken sendtes i Kvarter til Svendborg og Faaborg. Byen skildres i det Hele meget velvilligt (Bl. 8 og 13 v.); den var velbygget, men ikke befæstet, uden forsaavidt et ældre Hornværk ved Aaen tjente til Forsvar. Kongsgaarden i Byen var ødelagt, ligesom Staden i det Hele var haardt medtaget af de Svenske. Forøvrigt, bemærker han, har Byen Ord for at besidde de skønneste Kvinder i hele Danmark; men han borttager rigtignok i samme Aandedræt Sødmen af denne i enhver ægte Odenseboers Øren saa træffende Ytring ved strax at tilføie: «men jeg har ikke seet nogen, der fortjente dette Ry»¹⁾.

Efter nogle Ugers Forløb, d. 13. Jan. 1660, blev Kommandantskabet i Assens overdraget til Forf. tilligemed Befalingen over nogle Kompagnier, der henlagdes dertil. Men da ogsaa denne forhen velbyggede og velstaaende Stad havde lidt haardt ved den svenske Besætning²⁾, der herfra og til Middelfart med stort Arbeide havde dannet sig en fast Stilling, som i lang Tid forhindrede de Allieredes Overgang til Fyen, androg han om, at maatte formindske sin Afdeling med et Kompagni. Han fik her Ordre af de 3 hollandske Oberster, hvem han var underlagt, om at holde sig rede til med sin Styrke henimod d. 7. Febr. at slutte sig til Feltmarschal Schack, for at gjøre et Tog til Stift Bremen; men Tiden gik

Karl, der vandrer sin Vej gennem Livet, bedaarende Kvindernes Hjerter og beseirende Mændenes Ondskab, er der dog ingen Grund til at betvivle hans Sandfærdighed, naar han efter sin Hjemkomst gatter sig ved det rige Bytte fra Venneland (see S. 80, 249).

¹⁾ At dog ikke alle hans Landsmænd vare ligesaa følesløse, eller at de maaskee have gjort større Lykke hos de fyenske Kvinder end omvendt, synes Daabsprotokollen for Frue Kirke i Odense under 5. Aug. 1660 at antyde (Gen. herald. Selsk. Msec. Fol. Nr. 45 a).

²⁾ Svenskerne havde i saa stor Hast maattet bryde op herfra, at de efterlod en tolvpundig Kanon, som nedsænkedes i Sandet. Her blev den gjenfundet 1744 og benyttedes endnu 1776 (Lauritsen: Fyens Stiftstidendes første Aarhundrede S. 27).

hen uden nærmere Besked, og endelig blev Hollændernes Deltagelse i Toget opgivet. Et Slagsmaal mellem Hollænderne og Oberst Brokkenhuses danske Ryttere synes at have været den nærmeste Foranledning til, at Forf. og hans Folk henimod Slutningen af samme Maaned forflyttedes til Middelfart.

I denne By, forarmet som alle de andre, opholdt Forf. sig i henimod to Maaneder, forslaaende Tiden saa godt, det lod sig gjøre. Jagten, «vor eneste Fornøielse i denne vor Forviisning (ballinschap)» var ganske vist fortræffelig paa Fyen, men havde dog den Mangel, at der ikke fandtes Stør-vildt. For at træffe noget saadant, blev der derfor Dagen efter, at Forf. havde faaet Efterretning om en lille Søns Død, foretaget et, rigtignok frugtesløst Forsøg i Jylland, ved hvilken Leilighed Frederiksodde besøgte. Slige Udflugter fandt i det Hele hyppigere Sted under hele Opholdet, og vi skyldte dem nogle kortfattede Beskrivelser bl. A. over Brahesborg (Bl. 22 v. -23) og Ellensborg (Bl. 13, jvf. Bl. 25). Om det sidste fortælles, at det tilhørte Forræderen Oolefelt, Ophavet til hele denne sørgelige Orlog og til Landets Ødelæggelse, men at det efter Fyens Erobring blev skjænket som en Belønning til Schack for hans egen og Børns Levetid. Ulfeldt skulde selv have opholdt sig paa Gaarden to Dage før Slaget ved Nyborg, men havde i Tide frelst sig til Sjælland, hvad der er en Umulighed, eftersom han dengang befandt sig under Anholdelse i Malmø.

Vi stode her paa en Svaghed, om vi bør kalde den saa, hos vor Forf. nemlig en vel vidt dreven Interesse for Rygter. Dette hænger atter sammen med hans kjendelige Bestræbelse for at skaffe sig Underretning, der har affødt de mange Indskud i Dagbogens Folgeorden, og som under andre Forhold og navnlig under Forudsætning af Kjendskab til Landets Sprog utvivlsomt vilde have frembudt megen Interesse. Da han saaledes paa sin Gjennemreise gennem Nyborg træffer en Bekjendt, formodentligt en Landsmand, faae hans tørre Notater strax en større Fylde. Han meddeler her den før omtalte Beretning om Svenskernes Spøgeri ved Nyborg og udtaler sin Forbauselse over den besynderlige Skik i Landet,

at den nye Præst skal gifte sig med Enken paa Kaldet, om hun saa er 70 og han kun 20 Aar gammel, hvis han ikke vil udbetale hende Embedets halve Indtægter. Ofte ere dog de af Forf. optegnede Rygter af virkelig Værdi, eftersom han med en meget omfattende Brevvexling forbandt det Held i det Hele at have gode Forbindelser. Fra sin Svoger Slingelandt og paa anden Haand fra den engelske Gesandt Honeywood fik han Efterretninger om Fredsforhandlingerne, fra Englænderen Manley, den senere Forfatter af «History of the late warres in Danmark 1657—60», om Krigsbegivenheder, fra Prinds Willem¹⁾ og sin Slægt om Forholdene i England og i Hjemmet. Ved de sidste lægge vi Mærke til den udprægede Forskjel paa Folkestemningen, repræsenteret af Amsterdam, og paa den egentlige Politik, saaledes som den udtalte sig gjennem Stænderne, den første nemlig ivrig, den anden mere kølig overfor Danmark (Bl. 21 v. -22)²⁾.

Det synes imidlertid i Middelfart at have skortet Forf. paa Arbejde eller Afvexling. Vel drog der jevnligt Tropper

¹⁾ Forf's Oberst. Uden Tvivl Vilhelm Frederik af Nassau Dietz, Statholder i Friesland og en af Stamfædrene til den nuværende holl. Kongeslægt.

²⁾ Folkestemningen for Danmark er allerede paavist af Molbech (Nyt. hist. Tidsskr. III 399, Note 99), og flere Prover derpaa kunne findes i den rige Litteratur af hollandske Flyveskrifter. Ogsaa et Tegn derpaa er det, at da de danske Gesandter, Otto Krag og G. Buchwald, d. 28 Febr. 1660 (gl. S.) bleve indbudne af Borgemesterne i Amsterdam til at see Komædie, blev der opført for dem Kjøbenhavns Undsætning og Slaget i Sundet, hvori «die Schweden vndt deren vngerechte waffen sehr hart angegriffen wurden.» (Geh. Arch.) — [Ikke altid havde det været saa lige en Sag at holde sig op over Carl Gustav, som de hamburgske Leilighedsdigtere fik at føle 1658, da Kongen fandt sig i den Grad fornærmet ved et Bryllupsdigt, at Digter og Bogtrykker maatte vandre i Fængsel, og Magistraten udstedte et Forbud mod Leilighedsposien (Laurembergs Scherzgedichte herausg. v. Lappenberg S. 235 f)]. Børskursen var derimod ikke den danske Sag saa gunstig, da Kongens Obligationer i April 1660 udbødes paa Børsen i Amsterdam for en Halvdel, ja en Trediedel af Prisen (Rel. fra Krag og Buchwald i Geh. Arch.).

gjennem Byen, af hvilke han især fremhæver Friis's prægtige Rytteri, og vel gik der nødvendigvis en Deel Tid med til den vidtløftige Brevvexling og andre literære Idrætter, f. Ex. et langt Rimbrev til hans Kone (Bl. 38 v. -39); men der er endda vistnok bleven for megen Tid tilovers. Saaledes idetmindste lader sig en vis Gnavenhed forklare, der giver sig temmelig aabenbart tilkjende: Overbefalingen over de hollandske Tropper i Fyen var d. 8. Decbr. 1659 af Generalstaterne bleven betroet til den engelske Oberst Will. Kille-grew; men da denne derefter afgiver en Beretning om Tilstanden, paastaaer vor Forf., at der ikke var et sandt Ord deri; de hollandske Tropper bagtaltes i Kjøbenhavn, medens Ruyter hædredes med Guld kjæde og Medaille, som om Æren ene tilkom ham; Buat¹⁾ lovpristes uden Hensyn til de andre Officerer, og, hvad der var reentud latterligt, den hollandske Ambassadør beholdt Elefantordenen.

Da nu samtidigt Rygterne om Fred antog større og større Fasthed, søgte og beholdt de Beveren Tilladelse til at forlade sin Plads for at begive sig til Kjøbenhavn. Vanskeligheder ved at tilvejebringe Pas, gjorde det fornævnte Op-hold i Nyborg nødvendigt; men d. 28. April kunde han endelig forlade dette Fyen, som han lovprisende kalder en af de frugtbareste Øer i Verden, og hvis Skjønhed han gjen-tagne Gange yder sin Hyldest. Men stadigt fornyes den gamle Sang: Forhen velbebygget og veldyrket, men nu hærjet og ødelagt af Krigen.

Ogsaa om Sjælland lyder den samme Klage. Gjennem deilige Landskaber fortsattes Reisen; men Landsbyerne stode folketomme og Markerne henlaae usaaede og upløiede. Selv

¹⁾ Om denne kjække Officer af fransk Herkomst, Henry de Fleury de Coulon, Herre til Buat, der rask sprang ud af Baaden og førte sine Folk gjennem Vandet frem mod den ved Kjerterminde opstillede Fjende, — og om hans sørgelige Endeligt 1666, see Aitzema. 4to, IX. 524, Brandt: Leven van de Ruiter (4. Udg. 1746) 189, Winterpraatje tuschen een Amsterdammer etc. s' Gravenhage 1660, 4to, A. 4 v., Wagenaar: Vaderlandsche Hist. XIII. 214—22, v. d. Aa: Biogr. woordenboek VI 103 o. fl. St.

da han beundrende skildrer Roskilde Domkirke og dens Mærkeligheder, mindes han om Krigen, der havde bortført Kong Alberts Slibesten.

Indtil en samlet og ordnende Fremstilling foreligger af vort Fædrelands økonomiske Tilstand efter hiin sørgelige Krig, er det Umagen værd, at opsamle de eenstemmige og hyppige Skildringer af en Tilstand saa fortvivlet, at den næppe skulde synes at lade Plads tilovers for det dristigste Haab. En barbarisk Krigsførelse, Pest og Hunger havde affolket Landet, udtæret dets Hjælpekilder og efterladt sig Ødelæggelsens Vederstyggelighed som Efterkommernes fattige Arv. Enhver historisk Skildring fra og om Tiden vil frembyde Exempler herpaa, om end faae i rystende Alvor at ligne ved den gamle Præstes Ord¹⁾: «Anno 60 døde der nogle hundrede af mine Sognefolk af Hunger. Ved min Salighed, de hente Mask hos mig og bagede Kager af og aad O! en elendig Tid, in quod nos reservasti Domine». Og vistnok hørte det paagjældende Landskab til de haardest medtagne, men at Nøden ikke har været ringere andetsteds, sees af, at der i et enkelt Sogn 1659 af Pest og Hunger omkom 702 Mennesker²⁾. Forarmede Kjøbsteder³⁾, Herregaarde, der mere lignede Ruiner end Adelsborge⁴⁾, Landsbyer, der paa sine Steder stode meer end til Hælvten øde⁵⁾, lovløse Bander⁶⁾ og Elendighed allevegne vare denne Krigs beske Frugter, mere betænkelige end selve det dyre Landetab.

Men værst faren af Alle var dog Kronen med Gjæld paa alle Kanter og ubetalte Lønninger og uden andre Hjælpekilder end et til Døde mishandlet lille Folks afpressede Skatter, yderligere forringede ved paafølgende Misvæxt og deraf føl-

¹⁾ Kirkehist. Saml. II, 467.

²⁾ Danske Atlas VII 174 Noten (Gram Sogn).

³⁾ See f. Ex. Bircherods Dagbog ved Molbech 14, 222 Noten, 378.

⁴⁾ See f. Ex. Danske Samlinger, I 140 f. (Lydumgd.).

⁵⁾ See navnlig D. Mag. 3 R. IV. 78 ff. (Tranekjær). Om alt dette give de orig. Synsforretninger og Præsteberetninger i Geh. Arch. fyldigst Oplysning.

⁶⁾ Sjæll. Tegn. XXXV, 757 (og 891 v.).

gende Udførsels Forbud¹⁾. Da blev den nye Enevoldsmagt forsaavidt Frelsermanden, som det i en forbausende kort Tid lykkedes den, at tilvejebringe en saadan Kraftudvikling, at Landets Deltagelse i den Skaanske Krig blev til en efter Omstændighederne glimrende Æresopreisning, der ogsaa aftvang Fremmede Beundring²⁾. Men en dyrekjøbt Glands var det, som Kronen saaledes erhvervede sig, gennem utallige Paa-læg og utaalelige Byrder, betalt med Undersaatternes Ruin. Det pantsatte Krongods gik over i hyppigt skiftende, men altid haarde Hænder og gled umærkeligt over i Landets store Masse af Fæstegods. Da var det, at en stor Deel af den gamle danske Adel saa gaadefuldt forsvandt; thi det er slige Ulykker og ikke forbigaaende Ugunst fra Oven, der knuser en mægtig og selvbevidst Landadel, der støtter sig til Besiddelsen af Landets største Jordeiendomme³⁾.

I Modsætning til de jævnlige, sørgmodige Udbrud over Ødelæggelsen i Provindserne finde vi intet Tilsvarende om Hovedstaden, hvortil de Beveren ankom om Aftenen d. 30. April. Derimod skildres der et lystigt Bryllup og Ulrik Chr. Gyldenløves prægtige Ligfærd, ligesom det ogsaa andetstedsfra er bekjendt, at den heroiske Begeistring, der 12 Aar senere skulde blive foreholdt Hollænderne selv som lysende Exempel⁴⁾, nu var bleven parret med den Sorgløshed, som gjerne er den tilvante Fares Ledsager⁵⁾.

¹⁾ Sjæll. Tegn XXXVI 177 v., 221, 411, XXXVII 31 o. fl. St.

²⁾ Memoires de Pomponne I. 401.

³⁾ Da Klevenfeldt henimod Midten af det næste Aarhundrede anstillede sine Efterforskninger efter Adelen, fandtes Bærere af de gamle Navne spredte omkring paa Landet i hjælpeløs Armod. Af 5 Brødre Kaas tjente den heldigste som Konstabel i Kjøbenhavn, en var en fattig aftakket Rytter, der ernærede sig som Skoleholder i Ravnebjerg ved Odense, de andre Sødskende henlevede deres usle Alderdom i Hytter og Fattighuse omkring i Fyen og Jylland. — Jvf. D. Saml. II, 23, hvor en Husmand og Skrædder nævnes som denne Linies sidste Skud.

⁴⁾ Schiern: Frankrigs og Englands Angreb paa Holland 1672, S. 27.

⁵⁾ Ved Nytaarstide 1660 forlystedes Byen af en Skuespillertrop: Biskop Svane indgav Klage derover (Overskou: Den danske

Og vistnok var Faren i høi Grad formindsket, men Vaabenlarmen var dog derfor ikke forstummet. Saaledes omtales (Bl. 65) det sidste Udfald fra Byen, der foretoges om Natten til d. 8. Mai af Kongen, Dronningen, Prindsen og Fr. Ahlefeldt med kun 30 Ryttere i den Hensigt at bemægtige sig en lille svensk Skandse. Men Svenskerne vare paa deres Post og Foretagendet mislykkedes, eftersom de Franske efter Sigende havde robet Anslaget¹⁾.

Men jo mindre Opmærksomhed Krigens Omvexlinger vække ved denne Tid, saavel i Almindelighed som hos vor Forf., desto større Interesse helliges Fredsforhandlingerne. Ved sit nære Slægtskab til Formanden for den nederlandske Ambassade G. Slingelandt, der var gift med hans Søster, kom de Beveren naturligt i Berørelse med Diplomaterne og de Forhandlinger, hvori Holland tilligemed England og Frankrig optraadte som Mæglere eller rettere som Sagførere.

I Modsætning navnlig til Terlon antog den hollandske Regering sig nemlig paa den Tid Danmarks Sag, om man end næppe er tilbøielig til derfor at vide den Magt stor Tak, hvis Tilskyndelser havde en saa væsentlig Andeel i Paa-begyndelsen af den ulykkelige Krig. Hvor villigt man end altsaa fra dansk Side erkjendte, at man næst Gud skyldte Holland sin Frelse, var det dog heller ikke let at glemme, hvormegen Sorg og Ydmygelse, Krigen havde ført med sig, uden at det var tilladt at haabe paa nogen virkelig Oprejsning ved Freden. Jan de Witts udenlandske Politik, der vistnok i det Hele næppe kan frikjendes for ikke ret at have forstaaet at afpasse Middel efter Maal²⁾, havde heller ikke

Skueplads, I, 103), og Komedierne bleve samme Dag forbudte (Sj. Tegn. XXXV. 593 v.).

¹⁾ Jvf. Rimeriet i Wallensbechs Diarium S. 272 und. 28 April 1660: «Vore Mænd et Udfald gjør; ieg det nødig skrive tør: De fick Hug; som Striden stod, flyder danske Mænd i Blod. Fienden var advaret vist. Dette Udfald skeede sist.»

²⁾ En ny, noget skarp Bedømmelse af J. de Witts udenlandske Politik findes i et lille Skrift af L. Beins: Jan de Witt en zijne buitenlandsche politiek tijdens den vrede van Westminster en de Noordsche kwestie (1653—60). Groningen 1871.

i den foregaaende Tid været istand til at indgyde de danske Statsmænd nogen fuld Tillid. Det blev saaledes aldrig ret opklaret, af hvilken egentlig Grund den leiede Flaade paa 55 Skibe blev opløst, som i Foraarsmaanederne 1659 laa færdig i Vlie for at overføre danske og brandenborgske Tropper til Øerne, og Mistroen gav sig et saa aabent Udtryk, at en dansk Diplomat advarede sin Regering mod at tage for stærk en hollandsk Besætning ind i Kjøbenhavn, idet han mindede om Hesten, der blev de godtroende Trojaners Fordærvelse¹⁾. For Øieblikket, da alle andre Venner faldt fra, syntes dog al Tvetydighed fjernet; Ruyter anholdt de svenske Orlogsskibe, Generalstaterne paalagde deres Gesandter, hvis Freden ikke inden en bestemt kort Frist var sluttet, at optræde aabent mod Sverig og underrettede dem om, at en ny Flaade kunde ventes til de danske Farvande (Bl. 72). Flere mundtlige Yttringer (paa Fransk) af Frederik III, som Dagbogen har opbevaret (Bl. 66 v. og 68), udtale derfor ogsaa fast Fortrøstning til Holland.

Og en slig subjektiv Fortrøstning var vel ogsaa omtrent en Nødvendighed for ikke fuldstændigt at bukke under i Haabløshed; thi Udsigterne i sig selv vare saa mørke som næsten muligt. Medens Landet forblødede sig, afgav Mediationen, hvor den forfængelige Terlon²⁾ og den extravagante Sidney³⁾ førte det store Ord, det ynkeligste Billede af Uenighed. Ved en Sammenkomst hos Terlon kom han saaledes til i Talens Hede at true Hollænderne med Krig, hvortil den hollandske Gesandt van Haren hurtigt svarede: ja i saa Fald hellere idag end imorgen (Bl. 64 v.), og Forholdet mellem de hollandske Sendemænd og Sidney var ikke stort bedre (jvf. Bl. 62 v. og 63 v.), hvad der i Virkeligheden ogsaa kun var en Afspeiling af den Mistro, der herskede mellem

¹⁾ En udateret Efterskrift i Geh. Arch., jvf. Wagenaar XII, 478.

²⁾ Hans hele overfladiske, selvforherligende Bog maa være Hjemmel for dette Epitheton.

³⁾ Carlson: Sveriges hist. und. Pfalziska huset II. 130—31 Noten.

de respektive Regeringer¹⁾. Og samtidigt hermed indløb Efterretning om, hvorledes de Allierede skyndte sig med at slutte Fred med Sverig (Bl. 68), saa at Danmark let kunde komme til at ligge aabent for et Indfald fra de svenske Provindser i Tydskland²⁾.

Da kom som en Frelsens Engel Hannibal Sehested, en Mand, der ellers ikke har meget Engleagtigt ved sig. Der er her ikke Anledning til at tale om hans tvivlsomme Fortid, der nu snart skulde dækkes af det Mesterskab, hvormed han forstod fra at have været en ilde seet og mistænkt Undersaat at svinge sig op til at blive Situationens Herre. Efter allerede i Februar at have forsøgt en Tilnærmelse til sin krænkede Landsherre³⁾, lykkedes det ham dog først d. 5. Maj (25. April g. S.) ved Terlons Medvirkning at komme indenfor Kjøbenhavns Porte (Bl. 64). D. 1/11 Mai forhandlede han om Forlig med sin Konge (Bl. 66) og d. 5/15 Mai gjorde han ham sin Opvartning (Bl. 67); men da havde han ogsaa den foregaaende Dag tilveiebragt en Erklæring af de svenske Underhandlere Shering Rosenhane og Steen Bjelke, hvori der lovedes Eftergivenhed i de vigtigste tilbagestaaende Divergenspunkter, Bornholm og Guinea m. M.⁴⁾ (sml. Msc. Bl. 68). Og nu gik Forhandlingerne deres Gang, uden Fremmedes Indblanding⁵⁾ saa hurtigt, som Omstændighederne blot tillode,

¹⁾ Da de danske Gesandter saaledes 10/20 April 1660 havde aflagt Besøg omkring hos de enkelte Herrer af Generalstaterne, havde de fundet dem opfyldte af Frygt for Frankrig og England, saa at de ikke turde forlange taalelige Vilkaar for Danmark, selv om de vilde (Geh. Arch.).

²⁾ Jvf. Relation fra Gesandterne i Holland af 11/21 Mai (Geh. Arch.).

³⁾ D. Mag. 3 R. I, 296 ff.

⁴⁾ Erklæringen, dat. Leiren for Kjøbenhavn 4. Mai 1660, findes i Geh. Arch. At denne Føielighed har maattet kjøbes, sees af (Adlersparres) Historiska Samlingar IV, 156—65, jvf. Beckers Saml. til Frederik III's Hist. II, 91—92, 449 f. — Men at man ikke i saa Henseende behøvede Sehesteds Anvisning, viser Kongens Brev af 17. Febr. 1658 i N. hist. Tidsskr. III. 405.

⁵⁾ Hollænderne fik alene Kundskab om dem ved Meddelelser af J. Gersdorf og H. Sehested (Msc. Bl. 74).

saa at Freden endeligt undertegnedes d. ^{27 Mai}_{6 Juni}. Der er visseligt Grund for vor Forf. til at udbryde (Bl. 76 v.): Ja underligere ere Guds Raadslag; — denne Hannibal Sehested havde været Vicekonge i Norge, men faldt i Unaade og flygtede, kom tilbage efter Freden og blev igjen forstødt, men nu blev det ham, der atter skulde forskaffe sit Fædreland Freden¹⁾.

Stor var Jubelen over den kummerlige Fred; alt Skytset løsnedes i den beleirede By, fra de Beleirendes Værker og Flaaden, medens Kongen, Dronningen og deres Børn saae til fra Rundetaarn, Alt stod som i Lys og Lue. Men allerede den følgende Dag ilede vor Forf. hjemefter for paa Gesandtskabets Vegne at overbringe Budskabet om Freden til «de Høimægtige».

Vi have paa disse Sider søgt at give en Forestilling om et Kildeskrift, som en fremtidig Forsker af Tidens Historie nødigt vil undvære. Men naar da dets Indhold bliver optaget i den historiske Fremstilling, vil heller ikke den Mands Navn blive glemt, hvem vort Fædreland først skylder denne Berigelse af vor historiske Kundskab.

¹⁾ Sml. Carlson: Sverige und Pfalz. huset II, 130 not. 1.

Frederik Krarup.